

În această serie au mai apărut:

1. Conni în tabăra de călărie
2. Conni și scrisoarea de dragoste
3. Conni în excursie cu clasa
4. O zi de naștere cu peripeții
5. Conni la Marea Mediterană
6. Conni și câinele dispărut

Julia Boehme

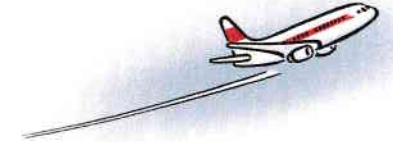
Conni la Marea Mediterană

cu ilustrații de Herdis Albrecht

Oradea, 2024

Plecarea

– Pot să stau eu la geam? întrebă Conni.

– Dar eu vreau să stau la geam! Iacob e așa de agitat, că țipă de se aude în tot terminalul.

– Nicio problemă! Doamna de la ghișeu tastează repede ceva în calculator. Vă dau două locuri, unul în spatele celuilalt. Astfel unul dintre voi va sta lângă mama, iar celălalt lângă tata. Și amândoi vă veți puteți uita pe geam.

– Eu stau lângă mami! anunță Iacob și o ia pe mama de mână.

– Și eu lângă tati, spune Conni repede.

Tata îi zâmbește în timp ce urcă geamantanul greu pe banda de bagaje. După asta, traversează tot aeroportul, trec de controlul de securitate și, în cele din urmă, ajung la poarta de îmbarcare.

Mama se trânteste pe un scaun.

– Deci, în sfârșit, poate începe vacanța! oftează ea, ușurată.

Conni se uită în jurul ei. Sunt atât de mulți oameni acolo!

– Oare toți merg în Creta?

Mama dă din cap.

– Așa s-ar părea.

– Dar nu la noi la hotel, nu? întreabă Conni.

– Păi, sper că nu, râde tata. Îi face cu ochiul lui Conni. Nu-ți face probleme, Creta e o insulă foarte mare!

Și apoi vine momentul mult așteptat: li se dă voie să urce în avion. Deja s-a format o coadă lungă. Conni cu Iacob și cu părinții lor sunt destul de în spate.

– Ultimul apel pentru zborul LH737 spre Heraklion! se aude din difuzoare. Și apoi:

Familia Hartmann este invitată de urgență pentru îmbarcare la poarta 7!

– Poarta 7, aici suntem noi, spune Conni. Și apoi vede o familie alergând spre ghișeu. Tata, mama și două fete gemene. Cu răsuflarea tăiată și cu fețele îmbujorate, își arată biletele și li se dă voie să intre în sala de așteptare. Sigur ei sunt familia Hartmann, se gândește Conni. Cele două fete nu par să fie cu mult mai mari decât ea. Conni le zâmbește atunci când li se alătură la coadă, dar gemenele se strâmbă și scot limba la ea.

– Ce nătăflețe! se gândește Conni și se întoarce cu spatele la ele. În sfârșit, ajung în față.

– Biletul, te rog, spune însoțitoarea de zbor. Conni i-l întinde și primește înapoi doar un cotor pe care scrie numărul locului, rândul 12, locul A.

– Nu trebuie să-ți fie frică, e chiar distractiv să zbori, îi spune Conni fratelui ei, înainte să se așeze pe locurile lor din avion.

– Dar nu mi-e frică deloc! strigă Iacob de pe rândul 11, pe deasupra spătarului. Niciun piculeț!

– Atunci e bine, zâmbește larg Conni și se lasă să cadă în scaun.

Conni își lipește nasul de geam, în timp ce avionul accelerează pe pista de decolare. Deodată,

se ridică în aer. Acum, Conni poate vedea orașul de sus, dar nu pentru mult timp, pentru că imediat avionul se ridică dincolo de nori. Pe geam nu se mai vede decât o ceață alb-cenușie.

Nu contează însă, pentru că are altceva de făcut. Prin tot avionul atârnă niște ecrane mici, pe care este afișată ruta pe o hartă mare.

– Uite, acolo unde se vede avionul acela mic este Germania, îi explică tata.

De parcă Conni nu știa asta!

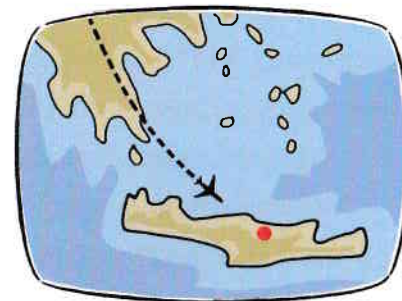
– Iar insula aceea mică din Marea Mediterană este Creta, completează ea repede.

– Așa este, dă din cap tata. Și știi cum se numește țara care se află în partea stângă a Cretei?

– Grecia? ghicește Conni, deoarece Creta aparține de Grecia.

– Corect, dă tata din cap, mulțumit, și ora de geografie se încheie.

Conni urmărește și celelalte informații afișate pe monitor: viteza vântului, altitudinea, temperatura exterioară, distanța până la aeroportul de destinație...

Își mestecă guma încântată și suflă din ea un balon uriaș.

Puf! Balonul se sparge și guma de mestecat i se lipește de față. O, nu, și fix acum vine însoțitorul de zbor și se apleacă spre ea! Ce jenant!

– Avem un cadou pentru pasagerii noștri preferați, zâmbește el.

Pasager preferat? Eu? se gândește Conni și își ascunde fața în mâini. Dar, ca să primească darul, trebuie neapărat să întindă o mână.

Însoțitorul de zbor a văzut cu siguranță guma de mestecat de un roșu intens de pe fața lui Conni, dar nu spune nimic despre asta.

– Distracție plăcută cu el! spune acesta. Și să ai un zbor plăcut în continuare!

Când se uită să vadă ce cadou a primit, Conni se bucură că este un pasager preferat: a primit un delfin gonflabil. E fix ce îi trebuia pentru un concediu la Marea Mediterană! Și Iacob a primit unul – și la fel toți copiii din avion. Deodată, soarele îi luminează fața lui Conni.

– Ne-am ridicat deasupra norilor, murmură ea încântată și se uită lung la peisajul alb și vast de nori. Așa îmi imaginez că arată Polul Nord.

– Și eu Polul Sud! spune tata și zâmbeste larg.

După masa de prânz, norii dispar. Acum și tata se apleacă spre geam.

– Uite, Alpii, spune el. Ce vezi tu acolo așa de mici sunt, de fapt, niște munți uriași!

– Și ce se vede acolo alb? E cumva zăpadă?

– Da, exact, gheață și zăpadă, încuviințează tata.

– Dar ei n-au vară acolo jos? se miră Conni.

– Ba da, în zonele de câmpie e vară. Dar sus în munți e frig și vara. În fond, munții au câteva mii de metri înălțime.

Conni dă din cap. Când decolaseră, pe monitoare era afișată temperatura exterioară. Și, cu cât zburau mai sus, cu atât se făcea mai frig afară.

Acum lucrurile se petrec invers: când avionul coboară încet spre Marea Mediterană, gradele din termometru urcă din nou.

Și Conni mai vede ceva pe monitoare: aproape au ajuns în Creta!

În sfârșit, Conni vede insula pe geam!

– Imediat ajungem! râde ea și îl împunge pe tata cu cotul. Ce mă bucur!